

Všechno jednou končí

Na konci loňského školního roku (2014/15) proběhlo na radnici již tradiční vyřazování deváťáků. Měli sraz na náměstí a čekali na paní učitelky. Všichni byli společensky oblečení. Po asi půl hodině čekání konečně vyrazili na radnici. Tam si všichni absolventi posedali a poslechli si proslov pana starosty, následovala slova paní Terelmešové a pana ředitele. A pak to pomalu začalo. Pár lidí a paní učitelka Boudová to už nevydrželi a vodopády slz tekly a tekly. Následovalo oceňování žáků, kteří byli úspěšní v průběhu studia. Najednou bylo po všem. Už zbývalo jen čekání na poslední zvonění a největší loučení. (Sári, 9.A)

Matěj J., 9.A: Jaký jsi měl ze všeho pocít? Tak já jsem se sem těšil. Bylo to pěkné, pěkné udělané. I proslov. A před tím jsme se ještě stavěli na kafe. **Jsi rád, že už vycházíš?** Určitě. Těším se na nové lidi, ale určitě mi spolužáci budou chybět a učitelé taky. **Jsi hodně smutný, že už neuvidíš tyhle lidi?** A tak já doufám, že se ještě v budoucnu uvidíme a že se budeme setkávat pravidelně na nějakých srazech. **Kačka, 9.A: Jaký jsi ze všeho měla pocít?** Já nevím, bylo to dojemné. **Břečela jsi hodně?** Středně, uronila jsem slzičku. **Kdy přesně?** Při projevu pana starosty. **Jsi ráda, že už vycházíš, nebo by ses ráda vrátila do šesté?** Do šesté, to ne, spíš do osmičky, ještě tak rok. **Těšíš se na nové lidi?** Nevím. **Iva, 9.A: Jaký jsi ze všeho měla pocít?** Takový smíšený. Nevěděla jsem vůbec, jestli brečet, nebo se smát. **A brečela jsi?** Ne. Ale měla jsem slzy v očích. **Jsi ráda, že vycházíš?** Ani ne, ještě rok bych tady chtěla být. **Niki, 9.A: Jaký jsi ze všeho měla dneska pocít?** Špatný. Uvědomuji si, že vše končí a nemůžeš tomu zabránit. **Chtěla by ses vrátit jako tvoje kamarádky do osmičky?** Ještě dřív, klidně. **Takže nechceš potkat nové lidi na střední?** Nechci, bojím se toho. A ještě bych dodala: bude se mi stýskat po zážitcích, po školních výletech s paní učitelkou Boudovou a Bardounovou a s naší skvělou

třídou. **Paní učitelka Fialová: Jste ráda, že vychází Vaši žáci, se kterými jste strávila čtyři roky?** Asi se mi po nich bude stýskat. **A jste ráda, že budete mít nové žáky?** Určitě se na ty nové těším. To jo. Zase něco končí a začíná, jako vždycky. **Břečela jste dneska?** Zatím ne. **Takže na Vás to přijde až doma, když si uvědomíte, že odchází ty čtyři roky?** Možná zítra, až se budeme loučit. **Andrea, 9.A: Těšila ses na radnici?** Docela jo. Ale budou mi všichni chybět. **Chtěla by ses třeba vrátit do osmičky, do sedmičky?** To zase ne. Jsem ráda, že vycházím. **Takže se těšíš na další kamarády?** Jo. **A jaký jsi z toho měla dneska pocít?** Bylo to celkově smutný, málem jsem brečela. **A proč jsi nebrečela?** Protože si to nechávám na zítřek. **Láďa B., 9.B: Jaký jsi ze všeho měl pocít?** Takové smíšené pocity. Byl jsem šťastný a zároveň mi to bylo líto. **Jsi šťastný, že vycházíš, nebo se těšíš, že potkáš nové lidi?** Těch lidí se docela bojím, je to něco nového, ale... prostě tak napůl. **A těšíš se teda na nové pedagogy, nebo bys raději zůstal tady na druhém stupni?** Těším se na novou školu, to je zase něco nového. **Takže by ses nevrátil do sedmé, do šesté třídy?** Už ne. **Lucka M., 9.B: Jaký jsi ze všeho měla pocít?** Bylo to hezké. **Těšíš se na novou školu, na nové kamarády, nebo by ses vrátila zpátky do sedmičky?** Vrátila bych se zpátky. (Sára a Filip, 9.A; přepsala Míša, 7.C)

První oběd předškoláků ve školní jídelně 23. 6. 2015

Až moc běhání...

Jako každý rok i letos se konal Endorfin běh na Martiňáku. V úterý 15. 9. ho měli čtvrtáci a pátáci a ve středu 16. 9. celý druhý stupeň. Organizace se ujala třída 9.A, která se tohoto úkolu zhostila nad očekávání dobře. V úterý jsme se sešli na Martiňáku a museli jsme připravit trať, která byla o kousek prodloužená. Pak se jednotlivé hlídky vydaly do ruky foťák, a tak jsem byl prakticky všude. Všichni odběhli v pořádku, až na pár výjimek. Našlo se pár odřenin, ale nic s čím by si ošetřovatelky neporadily. Mladší kategorii vyhrál za kluky Tomáš Kubík a za holky Zuzanka Wágnerová. Za starší kluky vyhrál Petr Hejhal a za holky Štěpánka Kopejtková. Největší zranění byla rozseklá hlava. Diplom dostala i jedna z učitelek, a to paní učitelka Štěpánka Simbartlová za nejrychlejší učitelku na trati. Oba dva dny bylo nádherně, takže se nám Endorfin podařil. Tak příští rok na Endorfinu zdar... NAZDAR! (Vojta, 9.A)

Jednání Senátu – Horní sněmovny 14. 9. 2015

Přítomni: Kristýna Tichotová, 6.A; Filip Umner, 6.B; Tomáš Stupka, 7.A; Julie Čepická, 7.B; Marek Bezděk, 7.C; Erika Hessová, 8.A; Vojtěch Kordík, 9.A; Ctírad Kučera, 9.B; Mgr. Naděžda Vlasáková, Mgr. Jaroslav Šedivý

Program:

- 1) **Kdo bude řídit Senát** – proběhlo hlasování na místo předsedy a místopředsedy Senátu – Horní sněmovny (SHS). Předsedou byl v nepřítomnosti zvolen Adam Pokorný a místopředsedkyní Erika Hessová. Bylo rozhodnuto, že senát bude dále pokračovat jako dvoukomorový, a to jedna komora na 1. stupni a druhá na 2. stupni. Zástupcem SHS v SDS (Senát – Dolní sněmovna) na 1. stupni byl zvolen Filip Umner.
- 2) **Organizace SHS** – místopředsedkyně přečetla Jednací řád, ostatní přemýšleli o smysluplnosti jednotlivých pravidel a navrhli pár změn. Pak byl řád schválen.
- 3) **Adopce na dálku** – rádi bychom zajistili více peněz na adopci. Kdyby měl někdo nějaký nápad, ozvěte se nějakému členu Senátu.

4) **Vánoční soutěž** – většinou Senátu se líbilo loňské pečení perníčků, takže se bude péct i letos. Diskutovali jsme o náplni Vánoční soutěže, přišel návrh na rekordní vánoční řetěz kolem celé školy v pojetí jako soutěž tříd. Bylo doporučeno projednat ve třídách.

5) **Česko – německé dny přátelství** – uvažovali jsme o programu pro listopadovou návštěvu dětí z Reálné školy v Obertraublingu, padl návrh na více volného času.

6) **Pout' na Kamínku** – najdou se zájemci o organizaci stanovišť?

7) **Aréna** – Nebyly žádné připomínky.

Příště: v pátek 2. 10. 2015

Jednání Senátu – Dolní sněmovny 15. 09. 2015

Přítomni: Julie Nesvedová, 4.A, Anna Klínková a Viktorie Millerová, 4.B, David Hloušek a Marie Kapitánová, 4.C, Liliana Kunclová a Tomáš Halánek, 5.A, Daniel Noska a Ivo Plojhar, 5.B, Michal Žemlička a Vojtěch Kofroň, 5.C, Filip Umner, 6.B (zástupce z Horní sněmovny), Mgr. Ivana Nazarovová, Mgr. Jaroslav Šedivý

Program:

- 1) Jednací řád
 - 2) Volby – předsedou Michal Žemlička, 5.C
 - 3) Pohár Resty Nanginy - vymyslet jiný sport se třídou
- Příště: 7. 10. 2015**

Obraz slunečnice VYHRÁVÁ

Z nadpisu článku jste jistě poznali, že článek pojednává o Dobřanských pohledech. Jistě jste si o pouti (v polovině června) všichni udělali čas a zašli se podívat na výstavu soutěžních obrázků, literárních prací a fotografií do jídelny. Kdo tam byl, musí se mnou souhlasit, že letošních prací bylo hojně. Moc se mi při zahájení líbilo vystoupení našeho sboru Hvězdičky. A jak to bývá každým rokem, proslov měl i náš pan starosta Martin Sobotka. Všechny výtvary byly uchvacující. Chtěl bych pochválit účastníky, protože oproti předešlému roku se soutěživost dětí o hodně zvýšila (tolik výtvarů pohromadě!), a hlavně i návštěvnost byla velmi, velmi hojná. Bylo narváno. Samo sebou musím také pochválit jídelnu, spíše paní vedoucí Renátu Čermou, která připravila něco na zub. A teď zpátky k obrázkům. Být v porotě, tak nevím, která práce vyhraje a která ne. Všechny výtvary byly uchvacující. Podle čeho porota vybírala ty nej výtvary? Musela to být práce lehká. Každopádně gratuluji všem, co dostali nějaké ocenění. Těším se, jaké téma bude letos. (Filip, 9. A)

Odpověď redakce: Téma Dobřanských pohledů 2016 je **Mezi nebem a zemí**.

Seznamování aneb Jak se bota v bahně utopila

Ve čtvrtek 3. 9. nastal čas, abychom se vydali s naší novou třídní učitelkou Janou Fialovou a paní učitelkou Šindelářovou na adaptační kurz. Ráno jsme odjeli z dobřanského nádraží. Po příjezdu do Plas a vystoupení z vlaku nás čekalo hledání rekreačního střediska Máj podle indicií. Když jsme dorazili na místo, všechny to potěšilo. Po vybalení došlo na pravidla našeho dvoudenního pobytu. Před obědem jsme si ještě zahráli pár her. Po obědě, který na většinu z nás neudělal dojem, jsme pokračovali v hrách. Nejprve jsme plnili různé úkoly se zavázanýma očima a pak přišlo rozdělení do týmů. Spolužáci z týmů běhali po jednom k šifře a snažili se zapamatovat si co nejvíce informací. Ostatní, co zrovna neběželi, zapisovali. Po večeri zůstaly stejné týmy jako při šifrách a dostaly další úkol. Každý z pěti týmů musel do 30 – 45 minut vymyslet tanec a pokřik pro Hadího krále. Málem bych zapomněl... Nejúspěšnější týmy v jednotlivých disciplínách získaly hadí šupinu. Zbytek večera jsme strávili u ohně vyprávěním, převážně strašidelných povídek a báchorek. Dočkali jsme se i bojovky, která končila u studánky s pitnou léčivou vodou.

Po páteční snídani naše kroky vedly do plaského kláštera. Cesta k němu, prohlídka a cesta zpět zabraly celé dopoledne. Po návratu byl čas oběda, po něm krátký polední klid a balení. A zbýval poslední úkol! Získat KÁMEN ŠTĚSTÍ, který byl v začarovaném kruhu. Kdo se v kruhu dotkl země, přilepil se. Udělali jsme lidský most a nejléhcí spolužačka Ema po nás přešla. Když jsme získali Kámen štěstí, zbýval už jen jeden úkol - odevzdat vajíčka Hadímu králi. Znovu jsme se rozdělili do týmů a dostali 45 minut na vytvoření loďek, do kterých jsme posadili vajíčka a loďky pustili po potoce. Když se loďka zasekla, pomohli jsme jí k další cestě. Bohužel, při pomoci jedné zaseklé loďce, se v bahně utopila bota spolužáka. Kromě zaseklých dveří v jedné z chatek to byla asi jediná nehoda. Po odplutí loďek s vajíčky nastal čas na zrychlený přesun na nádraží. Vlak měl však zpoždění, takže jsme ho stihli. Kvůli zavadě na vlaku jsme ale nabrali zpoždění 45 minut. Po přestupu v Plzni následovala patnáctiminutová cesta do Dobřan a rozchod k domovům... Dle reakcí spolužáků mohu za všechny říct, že se kurz vydařil. (Filip, 6.B)

60, 100, 200 ... asi nás budou bolet nohy

Dne 11. 9. 2015 se někteří žáci 6. - 9. tříd vydali na atletický trojboj do Chotěšova. Ráno jsme měli sraz na autobusové zastávce. Když všichni dorazili a přijel autobus, vydali jsme se na cestu. Jakmile jsme dojeli do Chotěšova, šli jsme převléknout do šaten a rozcvíčit se. Trojboje se účastnily 3 školy - Chotěšov, Nýřany a my. Po rozcvíčení jsme se připravili na běh na 60 metrů. Vždy běželi 3 - 4 žáci najednou. Nejprve se připravily mladší holky a po nich starší. Poté se připravili kluci a opět byli nejdříve mladší a pak starší. Myslím, že jsme to zvládli celkem dobře, ale pak už to bylo horší, když přišlo na běh na 100 metrů. To už bylo obtížnější, ale dalo se to zvládnout. Po doběhnutí téhle tratě jsme si šli dát všichni čaj a svačinu do jídelny. Čekala nás poslední trať, což byl běh na 200 metrů, na který se všichni moc "těšili". Na závěr jsme šli na vyhlášení výsledků. Nedopadli jsme tak strašně, jak jsem čekala, druhé místo bylo prima. Bylo to tam moc fajn a určitě bych chtěla jet i příští rok. (Bára, 7.C)

Badatelé v Brně

Na badatelských dnech Regiopopuláru většinu z vás „učili“ lektoři z řad žáků a začek. Tito lektoři dostali jako odměnu účast na exkurzi do Brna. Tato exkurze proběhla ve dnech 22. - 23. 6. 2015. Vybraní žáci se sešli na dobránském nádraží, kde museli čekat na vlak do Plzně. V Plzni se Dobrány sešli se Základní školou ze Zbůchu a z Letin. Když jsme se shledali, šli jsme si sednout do pendolina, které nás odvezlo do Prahy, kde jsme přestoupili na vlak do Brna. V něm jsme měli oběd. Po dlouhé cestě jsme se konečně dostali do Brna. Sedli jsme na „šalinu“ (tož to je tramvaj po brněnsku). Ta nás dovezla až k vědeckému centru VIDA, což je něco jako Techmanie. Na prozkoumání VIDA jsme měli tak hodinu a půl. Prošli jsme si výstavu, která byla rozdělena na několik částí. Každá část byla zaměřena na nějaké téma např. lidské tělo, svět pod mikroskopem, fyzika a mnoho jiných... Když jsme si vše prohlédli, měli jsme domluven program. Měli jsme si vybrat, jestli půjdeme vyšetřovat vraždu, nebo jestli si půjdeme popovídat o přírodních katastrofách. Skoro všichni chtěli jít na tu detektivní práci. Ale museli jsme se rozdělit, půlka

na katastrofy a půlka na vraždu. Já jsem si vybral katastrofy. Program o přírodních katastrofách byl vcelku nudný, ale dalo se to překousnout. Když jsme skončili, sešli jsme se s druhou půlkou a šli se podívat na vědeckou show. Ta byla na téma tlak. Dozvěděli jsme se různé informace a zajímavosti o tlaku. Zjistili jsme třeba, že poklice, která držela na hnci jen díky podtlaku, dokáže udržet přes 100 kg. Po skončení jsme se vydali k brněnské přehradě. Přes přehradu nás vzal parník. Pak už nás čekala jen večere a měli jsme volno. Pár lidí si šlo zahrát kuželky. Zbytek byl na pokojích. Druhý den ráno jsme měli naplánovanou procházku na hráz brněnské přehrady. Jelikož docela mrholilo, moc se nám jít nechťelo. Ale museli jsme. Po prohlédnutí hráze jsme šli najít zastávku tramvaje a jeli jsme na nádraží. Ještě jsme se šli projít do města, protože vlak nám jel za dlouho. Tam jsme měli rozchod a většina z nás se nahnula do blízkého McDonaldu. Návrat vlakem domů proběhl bez problémů. Exkurze byla i přes nepříjemné počasí vydařená. Po příjezdu domů jsme byli všichni unavení a raději jsme rychle vyrazili vstříc vlastním postelím. (Vojta, 9.A)

Klapka, kamera ááá akce!

Ten samý den, kdy se žáci 4. ročníku vydali na jednodenní výměnný pobyt do Obertraublingu, jsme se my, žáci druhého stupně, vydali na natačení dokumentu o Obertraublingu! Všichni jsme se moc těšili a v sedm hodin, po všech kontrolách, jsme vyjeli. Nálada byla suprová a všichni se velmi bavili, hlavně my vzadu v autobusu. Na místo určení jsme dorazili okolo deváté hodiny, a tak započal náš program. Nejdříve jsme natočili první stupeň, pak jsme se vydali do výborné obertraublingské pekárny, kde jsme si zkoušeli "vymodelovat" preclíky. Následovala návštěva obertraublingské radnice, kde jsme byli (i s žáky prvního stupně) po chvíli strpení vřele přivítáni obertraublingským starostou a po jeho proslovu se zvědaví čtvrtáci mohli

osobním důvodům nemohly. Během dne jsme si pěkně trénovali němčinu a češtinu různými cvičeními. Když jsme opustili školu, spěchali jsme k autobusu, s kterým jsme potom přijeli na parkoviště a šlapali možná 300 schodů do šilého kopce k Walhalle. Vše jsme zaznamenávali na kameru a diktafon. Jsme zvědaví, co z našeho materiálu nakonec vznikne. Na zpáteční cestě někteří už i spali. Zážitek moc pěkný. (Adam, 7.B)

zeptat, na co chtěli. Když došly otázky a všichni vyšli ven, my jsme odešli do místního kostela. Bylo to velmi zajímavé a v jedné kapliče jsme si i zapálili svíčku za 0,50 centů. Pak přišla ta zajímavější část. Vydali jsme se na prohlídku budovy druhého stupně. Zde na nás čekal Lucas. Byl to německý hoch učící se česky. Měly tam být i dvě holky, ale ty kvůli

Tak jsme třetí, no a co?

dopravním testu jsme měli velké štěstí, že se stalo něco, o čem víme jenom my. Po střelbě ze vzduchovky, dopravním testu, mimořádných situacích a vrhu medicinbalem, v němž nám pomohl Erik a jeho hozených 6 metrů, přišlo poslední stanoviště - odhad vzdálenosti. Tam jsme uhádli přesně 44 m. Sečetly se body a netrpělivě se čekalo na poslední tým. Ten nás sice nezaskočil, ale větší starosti nám dělal jiný tým, který se s námi dělil o 3. místo. Měli jsme starosti, že nám třetí místo vezmou a zbydou na nás „brambory“. Naštěstí pro nás se rozhodovalo ve střelbě, v níž jsme byli suverénně lepší. Naše výprava pod vedením paní učitelky Tomanové odjížděla domů s krásným 3. místem a s pytlí ovocných odměn. Pro nás to byl povedený den. (Michal Hrubý, 8.B)

Masarykova základní škola v Plzni

uděluje

DIPLOM

za 3. místo

v branném závodě *Poštolka*

V Plzni dne 23.6.2015

Dne 23. 6. 2015 se na Masarykově ZŠ v Plzni konala soutěž nesoucí jméno Poštolka. Jelikož náš Zlatý list navštívil tým z jejich školy, pozvali oni na oplátku k účasti naší školu.

Ze začátku nás překvapilo, že se soutěž bude odehrávat uvnitř školy. Způsobilo to velmi nepříznivé počasí. Za pěkného počasí se totiž běháva na kopci Homolka. Devatenáct týmů, z toho náš tým ve složení Kristýna Nováčková a Matěj Urbanec (5.B), Jan Šváb a Milan Čonka (6.C), Kristýna Kubaňová a Erik Mašek (7.A) a Michal Hrubý a Daniel Málek (8.B), se seřadilo před školou a rozdělilo se. Nás se to však netýkalo, my jsme čekali v šatně. Pro nás soutěž vypukla v 10:36, to jsme navštívili první stanoviště - přírodopis. Naše výprava šla za cílem, byli jsme si dobře vědomi, že musíme „vyfouknout“ této škole její vlastní pohár vítězství. © Po přírodopisu následovala zdravotvěda, ve které nám moc pomohl Dan Málek, jehož před odjezdem vyškoloval matka. Na následujícím

NÁVRATY K LOŇSKÉMU ROKU

TEREŠOV

V pondělí jsme měli sraz v šatně a pak jsme šli čekat ven na mikrobus. Když jsme nastoupili, bylo tam docela těsno, některé děti seděly na sklápovacích židličkách a moc pohodlné to nebylo. Když jsme konečně vystoupili, viděli jsme paní Markétu, která nám všechno na farmě ukázala a nabídla moc dobré sýry, mátový čaj, syrovátku, nebo kozí mléko. Průvodce nám dělal i její manžel Willy. Viděli jsme kočky psy, poníka, slepice, kozy, které jsme dojili, alpaky a alpačátka. Markéta nám ukazovala, jak se češe vlna. Dostali jsme jí kousek a mohli jsme si zkusit příst. Markéta nám donesla a

HORA ŘÍP

Jeli jsme se třídou na Říp. Vyrázili jsme s nejhorším autobusem a s ještě horším řidičem. Na Řípu to byla nádhera s velkým "N". Byli jsme i v rotundě sv. Jiří. Výhled byl skvělý. Po Řípu následoval Mělník se soutokem Vltavy a Labe. Poté nechyběla zastávka v McDonaldu. Výlet byl skvostný. Moc jsem si ho užil. Domů jsme přijeli po sedmé hodině.

O BUDULÍNKOVI

Je čtvrtek a my jdeme se třídou po druhé hodině do tělocvičny na operku. Připravila ji 4.B (letos pátá) a hráli pohádku o Budulínkovi. Šlo jim to hezky. Herci měli správné kostýmy a kulisy byly hezky namalované. Nakonec nám zabubnovali: bum, bum, bum.

Julie (letos) 3.A

nařezala buřty, Willy nám dodal dlouhé klacky a mohli jsme opékat. Moc nám chutnalo. Holky Danka a Esty se snažily pohladit alpaku a nakonec se jim to podařilo. Alpaka měla mít brzy mládě. Bylo to krásné. Když jsme se loučili, na poslední chvíli jsme si něco mohli koupit - sušené bylinky a růže, upletené věci z načesané vlny jako: panenky, míčky, ozdobičky, rukavice a čelenky. Prostě všechno, co se dá udělat na farmě. K tomu jsme dostali pytlíčky s pozvánkou, perníčky a buchtíčky. Pak nás Markéta s Willym šli doprovodit k autobusu a nastalo loučení.

Veronika (letos) 5.C

Dana 5. C

Adéla 5. A

TOČNÍK

Zase jsme jeli krabičkou od sirek, jak říkáme mikrobusu. Když jsme zastavili, Točnák jsme viděli z dálky. Nejdřív jsme museli vyjít obrovský kopec. U brány byli vidět medvědi. Pan kastelán přišel zrovna, když jsme dorazili k bráně. Zdržel se totiž v Berouně. Na hradě měli tři krásné psy. Pan kastelán nás provedl Točnákem. Viděli jsme různé sochy a modely hradů. Pak jsme nakupovali. Když jsme sešli kopec, už na nás čekal náš autobus a odvezl nás ke škole.

Dana (letos) 5.C

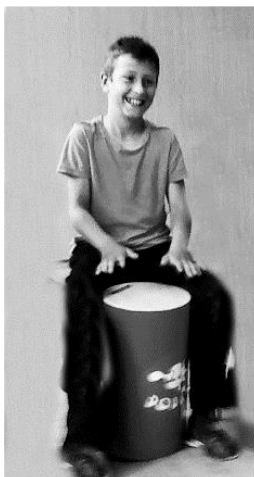

Dana 5.C

JAK TRÁVILI

PRÁZDNINY VE 3.A

- sbírali borůvky, mušle u moře
- krmili králíky
- byli na příměstském a skautském táboře
- chytali ryby
- pozorovali mořské živočichy
- jezdili na motokáře
- chodili v korunách stromů
- hráli si v lese
- lezli po horách
- jezdili lanovkou
- kovali hřebík v hamru
- jezdili na koni
- malovali
- užívali si pouť
- skákali na trampolíně
- grilovali

Štěpánka 3. A

LES

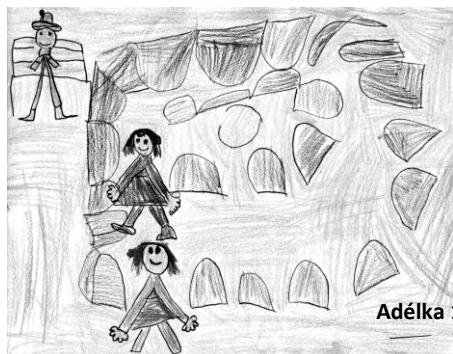
POSTŘEHY ŽÁKŮ 3.B Z LEŠA, KDE
BYLI SPOLU SE 3.A. PRŮVODCE JIM
DĚLALI MYSLIVCI PÁNOVÉ SEKÁČ A
ŠAFR.

- V lese jsme viděli srnče a jeho maminku srnku. Ještě jsme si prohlédli strom, kde měli ptáčky hnízdo a prasečí hračku.
- Viděli jsme dvě žáby a díry od prasete. Hráli jsme pexeso a přetahovanou. Moc mě všechno bavilo.
- Ochutnali jsme jeřabiny.
- Viděli jsme velký traktor, který tahal dříví. Pan lesník byl velice hodný a všechno nám ukázal.
- Slyšeli jsme krkavce. Viděli jsme vosí hnízdo v dutém stromě.
- V lese byl krásný vzduch.
- Zahlédli jsme zajíce, který rychle zmizel v lese. Sbírali jsme listy a větvičky stromů.

I LETOS BYLI PRVNÁČCI NA
VYCHÁZCE V LESE S PANEM
KRÁKOROU.

Anna 1. C

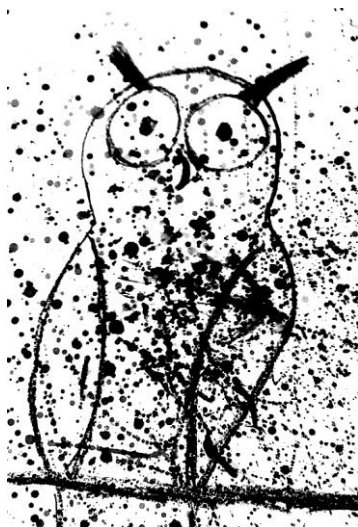
Adélka 1. C

SLOGAN PRO ZVÍŘECÍ

ÚTULÍ FK

Pesek nebo kočka?
Nemají kam jít?
To je pro nás hračka.
Můžou u nás být.

Adéla 3. C

Štěpánka 3. A

PERLIČKY Z NAŠICH LAVIC

- Čísla, která násobíme, se nazývají dělenec.
- Pozorovali jsme přírodniny periskopem. (mikroskopem)

PŘÍBĚH SE ČTYŘMI SLOVY: PONOŽKA, LETADLO,

SMÍCH, HOKEJ

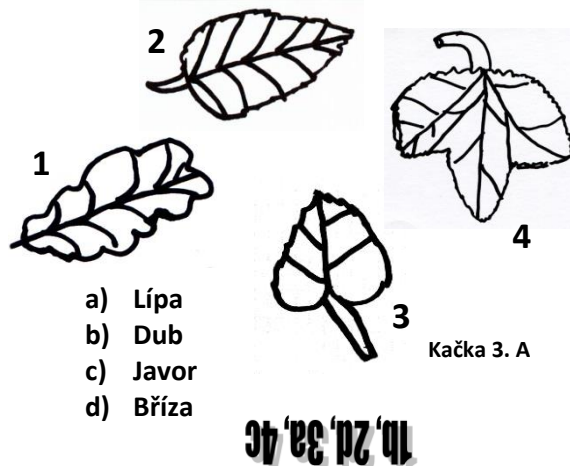
Hokejista s ponožkami naruby přišel domů, poprosil jsem maminku, jestli můžu chodit na hokej. Mami mi to dovolila a odvedla mě na trénink. Šlo mi to. Našel jsem si nové kamarády. Na dresu jsem měl číslo 5 a první zápas jsme vyhráli 5:2. Dal jsem dva góly. Až v šatně jsem zjistil, že mám ponožky naruby. Smích kamarádů mě dlouho provázel. První hodinu jsme měli tělocvik a hráli jsme florbal. To je něco podobného jako hokej. Když jsem

první zápas jsme vyhráli 5:2. Dal jsem dva góly. Až v šatně jsem zjistil, že mám ponožky naruby. Smích kamarádů mě dlouho provázel.

Daník a Tomáš 5. B

POZNEJ LISTY

- a) Lípa
- b) Dub
- c) Javor
- d) Bříza

Kačka 3. A

PRUSINY

V pátek 18. září jsme jeli na exkurzi do Prusin. Všichni jsme se moc těšili. Po příjezdu jsme se rozdělili do skupin a dostali jsme úkol pozorovat různé rostliny a živočichy. Potom jsme šli na vyhlídku a cestou jsme potkali stádo koz. Některé děti si je chtěly pohladit, ale ony utíkaly před námi a přitom šlápaly do vosího hnízda. Některé děti schytaly žihadla, takže jsme se museli vrátit do třídy. Po ošetření štípanců jsme si nasbírali přírodniny, které jsme pozorovali pod mikroskopem. Výlet se mi moc líbil. Naučili jsme se spoustu nových věcí a odvezli jsme si nové zážitky.

Reportérská laťka

Rozhovor s Filipem Renčem

S Filipem Renčem jsme se setkali v příjemných prostorách Tenisové haly Dobřany v loňském roce. Filip Renč nám představil scénář ke knize *Tak to bylo, tak to je* od Lou Fanánka Hagena. Tato kniha je o tom, jak vznikala skupina *Tři sestry*. Filip Renč nás dokázal během několika minut vtáhnout do režisérské a scénaristické práce tak, že nás napadlo mnoho otázek jen k režírování. Víte, co jsou zkratky PD, 2 PD, VC... Polodetail, dvoupolodetail, velký celek...

Tato práce vypadá dost náročně, myslíte si, že k tomu, aby ji člověk mohl vykonávat, potřebuje mít určité předpoklady? Technické věci se dají naučit na filmové škole nebo v průběhu praxe. Talent – ten je o tom cítit spíš lidi. Vybrat si dobré lidi. Jak lidi, kteří jsou za kamerou, tak herce. Herci, to je tvůj materiál. Když se seknu, špatně obsadím herce, se kterými si třeba nerozumím, tak to většinou nedopadne dobře. Alfa a omega režiséra je dobře si vybrat spolupracovníky, dobře je zkombinovat. Je nutné mít vše technicky připravené, ale mít na place otevřené oči a reagovat, umět improvizovat, přijmout jiný nápad.

Práce režiséra hodně obnáší, neříkal jste si někdy, dost, končím, chci dělat něco jiného? To jsem si měl říct už před třiceti lety. Režii jsem vystudoval, ale už jako malý kluk jsem hrál ve filmu, od šesti let. Můj táta vystudoval kameru FAMU, pak dělal režiséra, animované věci, moje máma zase hrála v divadle a zpívala, takže já jsem v tom prostředí byl od malička. Neuměl jsem si ani představit, že bych dělal tesaře, ševce, instalatéra. Moje sestra také hrála, mohli jste ji vidět ve filmu *Pan Tau*. Zvolil jsem si tuhle profesi, která je pekelná, protože není pravidelná. Třeba scénář se píše rok, pak se jde nabídnout, pak další rok dva sháníte peníze, poté producenta. Nejlevnější filmy ze současnosti stojí tak 10-15 milionů korun, když jsou to filmy historické, tak stoupají náklady. Průměrná cena slušného filmu je dnes kolem 30 milionů korun. Natáčecí den stojí i kolem půl milionu.

Není výhodou pro získání financí na další film to, že jste již známým režisérem? To není. Každý rok dorůstají noví režiséři, mládí se dává zelená. Je jich tady mnoho. Člověk tak začíná vždycky od nuly. Snažím se netočit za sebou filmy stejného žánru. Jednou chci natočit komedii, pak muzikál... rád to střídám.

Jaký žánr je pro vás osobně nejtěžší točit? Je to paradoxní, ale je to komedie. Nejtěžší je lidi rozesmát. Vystrašit, poděsit - to je celkem jednoduché.

Jste režisérem, jak jste se k této profesi dostal? Šel jsem na gymnázium, protože jsem chtěl jít za kameru. Inspiroval mě O. Koval, M. Ondříček. Vždy mě zajímala práce za kamerou, za ní se to vytváří, ti herci jsou jen loutky. Vždy mě zajímala tahle kreativní práce. Chtěl jsem být tím, kdo určuje, jak to bude. Vystudoval jsem ale režii dokumentaristiky, protože na FAMU režie filmu brali starší kluky, třeba kolem 30 let. Tam se v 18 letech nedalo dostat. Na dokumentaristice jsme měli i větší svobodu.

Když stojíte za kamerou, tak tu pomyslunou smetanu slíznou herci. Nevadí vám to? Tam nejde o smetanu, tam jde o to, aby vás to bavilo a aby člověk měl dobrý pocit z toho, že něco vytvořil. Je to radost z práce a výsledku, ale o smetanu opravdu nejde.

Jaké pocity máte, když sledujete svůj film? No hrozivý. Je vždy něco, co by člověk změnil, udělal jinak. Vždy je člověk pod tlakem - času, světla, peněz. Vždy je nutné udělat nějaké kompromisy. Nikdy není nic dokonalého. Je nutné se vejít i do počtu natáčecích dnů, které jsou již předem stanoveny.

Určitě vám modernější technologie usnadňují práci. Jistě. Třeba díky svícení. Svítí se daleko méně, čipy a kamery jsou daleko citlivější. Dřív jste měli mnoho lamp, aby vůbec něco na filmu bylo, dnes stačí velmi málo. Digitální věci nám natáčení usnadňují. Ale stala se nám jedna věc. Natáčeli jsme soudní proces v seriálu *Sanitka 2*. Byl to velmi drahý natáčecí den. Hodně lidí, interiér... točili jsme celý den. Druhý den jsme přišli, abychom to dotočili. A přišel za mnou produkční a sdělil mi, že to videotechnik smazal. On totiž vyndal z kamery čipovou kartu a chtěl záznam zkopírovat. Ale místo kopírování zmáčkl delete. Během vteřiny vše smazal. Dřív byly nervy, aby ti v laboratoři tzv. nevykoukali negativ (neosvětlili). Dneska máme nervy taky. ☹

v hospodě.

Jste ve znamení lva. Jaké vlastnosti lva máte? Jsem paličatý, ješitný, sebestředný, všechno, co má lev. Touhu něco dokázat, nevzdávat se. Ale je také důležitý ascendent, ale ten nevím, jaký mám.

Kde berete inspiraci pro filmy...? Musím se přizpůsobit žánru. Musím mít hodně informací, číst. Když dělám scénář, pomáhá mi hudba. Většinou mám vybranou hudbu dopředu. Hudba mě dostane do děje, pořád si ji pouštím dokola, umím si pak představit záběry... Muzika je velká inspirace. Když uděláme záběr přes stejné tváře a pustíme k tomu vždy jinou hudbu, dá ta hudba jinou atmosféru každému záběru. Jak říkal Goethe: „Hudba je nade vším.“ Nejmotivnější složka filmu je zvuk. I ticho je důležité.

Hrál jste na nějaký hudební nástroj? Hrál jsem na housle, klavír, kytaru, ale nezůstal jsem u nich. Nemám trpělivost.

Jaký z vašich filmů je podle vás ten nej? Vždycky člověk žije z toho posledního filmu. Ale asi bych si nejmíc stál za filmem *Hlídač č. 47*. Byla to i nejtěžší látka, jakou jsem dělal.

Na závěr jsme se dozvěděli, co F. Renč chystá. Budu dělat podobně silnou látku, jak po herecké, obsahové, výtvarné stránce, a to bude *Hodina pokušení* (Baarová – Goebbels). Pak jsem koupil práva na román *Jak chutná moc*, kde píšu scénář se Z. Zelenkou. To je taková politická tragikomédie. A možná tohle (*knihy Tak to bylo, tak to je*) bude ta třetí věc. (Ptali se redaktoři Podlavičnicku.)

Školní výlet na Mácháč

Ve středu 10. června 2015 jsme se my, dnes bývalá 9.A, vydali na třídní výlet na Máchovo jezero. Pro svůj pobyt jsme si vybrali chatovou osadu Jachta nedaleko Starých Splavů. Po téměř pětihodinové jízdě vlakem jsme dorazili do cíle. Z nádraží jsme šli pěšky přímo do osady, kde jsme si vybalili. Pak jsme se šli podívat na malou osamocenou pláž, kde se někteří z nás již vykouпали. Voda byla ovšem ledová. Následně jsme se přesunuli na větší písčitou pláž i s občerstvením.

V podvečer jsme se vrátili do kempu, kde jsme hráli stolní tenis, badminton a další. Pak byla večere, po které se většina přesunula do místního kiosku. Přišly za námi i naše paní učitelky Boudová a Bardounová, se kterými jsme si nějaké dvě hodiny skvěle popovídali o všem možném. Poté jsme zalezli do chatek a ještě si chvíli povídali, než jsme usnuli.

Druhý den jsme vstali, následovala snídaně, jako vždy. Ovšem tento den byl pro všechny (kromě paní učitelky Boudové :D) nejnáročnější. Absolvovali jsme totiž několikakilometrový pochod na hrad Bezděz. Nakonec jsme to ale všichni zvládli. Potom jsme se stavěli na oběd v městečku Doksy. No a pak zasloužený relax na krásné písčité pláži. Tentokrát už si do vody troufalo více z nás. Následoval návrat do osady, nějaký ten sport, večere a opět posezení v kiosku a spánek. Tentokrát jsme šli spát ještě trochu déle.

Utěklo to strašně rychle a byl tu pátek, tedy poslední den našeho posledního školního výletu. Tento den byl celý pouze odpočinkový. Hned po snídani jsme se i se zavazadly přesunuli na pláž, kde jsme byli téměř do odjezdu vlaku. S naší pomocí se do vody dostaly i obě paní učitelky. Museli jsme je trošku donutit, hlavně paní učitelku Boudovou, té se tam moc nechtělo. Nicméně poslední chvíle na Mácháči jsme si užili naplno. Pak už jsme jen došli na vlak, který měl „překvapivě“ zpoždění. Cesta byla klidná, tedy až do Hořovic. Zde jsme totiž čekali asi tak čtyřicet pět minut kvůli tomu, že těsně za Hořovicemi někdo skočil pod vlak. Nicméně do Dobřan jsme dojeli jen s půlhodinovým zpožděním.

Takže až na tu zpáteční cestu se všechno vydařilo na jedničku.

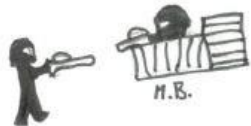
(Matěj Jindra, loňská 9.A)

Do dřevěného domečku a kryt se, chápeme?

Jako každý rok má na konci každá třída svůj výlet, který si navrhne sama. No tak my, 8. A, jsme si navrhli, že pojedeme do Chotěšova na paintball. Ráno jsme jeli autobusem do Chotěšova, odtud jsme museli jít asi ještě dva kilometry pěšky. Vyčerpávající. Když jsme přišli na místo, konečně, tak nás jeden pán přivítal a vysvětlil nám, co a jak tam chodí. Poté všem rozdál kombinézy na ochranu. Abych pravdu řekl, jako ono to moc nechrání, i přes kombinézu mělo pár lidí modřiny úplně fialové a dokonce pupeny velké jako od kaštanů. Takže je dobré si pod kombinézu vzít ještě jednu vrstvu oblečení. Když jsme se všichni oblékli, udělali jsme foto. Po focení jsme šli pod takový stan, kde nám průvodce ukázal, jak se pracuje s pistolí, jak se jíst, odjížděje atd. Rozdali jsme si také helmy a brýle. A ještě než jsme si rozdali kuličky, šli jsme prozkoumat terén. Velmi příjemný, ne moc do kopce, pár malilinkatých kopečků na úkryt, poté nějaké pneumatiky, dva dřevěné domečky a další dřevěné překážky (velmi útulné). Potom jsme dostali kuličky. Po rozdání

kulíček jsme šli do „klece“. Tam nám pán vysvětlil pravidla první hry, za celý den jsme hráli asi čtyři typy her, velmi jednoduché. Sice už si nevzpomínám na pravidla hry, ani jak se hra jmenovala, jenom vím, že jsem

nevystřelil ani jednu kuličku. Byl jsem tak vyděšený, protože jsem v té chvíli nevěděl, co mám dělat, ani jsem neuměl zaměřit. Navíc pistol je dost těžká, než se s ní naučíte pracovat. Po skončení si všichni říkali: „Jo, já tamhle sestřelil tohohle a já už nemám skoro žádné kuličky...“ A já: „No, já mám kuličky všechny a nestřelil jsem nikoho.“ To byla první hra. Druhá už byla obtížnější, trvalo, než jsem ji pochopil. Ale vím, že nás všechny bavila nejvíce. To jsem vlastně poprvé někoho střelil. Také hlavně sestřelili mě. Do krku. To bolelo. Hlavně když vás střelí, musíte zvednout ruce, aby hráči věděli, že jste skončili. Když skončila tahle hra, všichni měli hlad a šlo se jíst. Po svačině se zase hrálo. Po poslední hře jsme byli zpacení a velmi zmožení. A to nás ještě čekala cesta domů - pěšky. Naše třídní, Štěpánka Simbartlová, nás vzala úplně někud, že jsme vůbec nevěděli, kde jsme. Cesta domů byla snad nekončící. Nakonec jsme dorazili po třech hodinách domů. Doporučuji, abyste i vy někdy vyzkoušeli paintball. Je to opravdová sranda. Ale upozorňuji: bolí to a hlavně nechoďte domů pěšky. (Filip, 9. A)

Denní proměna aneb školní výlet do Chebu

7:32 ráno a my, žáci 6.C, sedíme ve vlaku a všichni si užíváme cestu do Chebu. Ráno v 6:00 jsme se sešli na dobořanském nádraží. Do Plzně jsme dorazili před sedmou a během deseti minut jsme si ještě mohli něco zakoupit. Následoval přesun na další vlak. Řeknu vám, byla to teda pekelně dlouhá cesta. :) Po 1 hodině a 53 minutách jsme byli konečně v Chebu. :D

Přes chebské náměstí jsme se dostali do lanového centra, které se nachází nedaleko hradu a centra města. V areálu lanového centra nás přivítala paní, která nám vysvětlila, jak vše bude celý den probíhat. První šli na řadu s lezením kluci. :) A my holky jsme vydaly řešit úkoly, které pro nás byly připraveny. Většinou to byly nějaké hádanky a pár úkolů bylo tvůrčích, třeba jsme měly postavit mravencům bydlí (ve výsledku naše stavba vypadala jako bytovka křížená s panelákem. :)) Tak ale sranda byla, to musím uznat. Cestou jsme se také staly asi tak šestiletými dětmi. Zahlédly jsme totiž naprosto úžasné hřiště, hned jsme se dotazovaly, zda tam můžeme jít. Byly jsme na nekonečné skluzavce a pak na normálním hřišti pro děti do 15 let. :) Taký jsme byly dokonce na hřišti pro seniory. :D Tak jsme byly zase o pár let starší. Po dvou hodinách jsme se vrátily

zpět do lanového centra, kde jsme poobědvali grilované maso. Bylo vynikající. Dojeli jsme a vystřídali se. Kluci do města, holky na lana. Nejdřív jsme dostaly speciální popruhy a dvě karabiny, které by nás měly udržet ve vzduchu, kdyby... Museli jsme vylézt na dřevěnou plošinu, kde na nás čekal pán a zkontroloval nás, než jsme se spustily z výšky po kovovém laně. Konečně nás to svedlo na další plošinu, kde jsme se odrazily od žlutého molitanu a zdolávaly jsme různé překážky. Určitě ten první pocit, než jsme na tu překážku stouply a ona se začala houpat a vrzat a všechno možné dohromady, byl opravdu zvláštní. Některé z nás měly strach, zvláště když jsme visely v pěti metrech a pod námi se pásly ovce a byly úplně v klidu na zemi. Ale vše jsme zvládly a pak jsme se sklouzly dolů na zemi. Řeknu Vám, takový hezký pocit to je, když jste konečně na zemi. :) Když se vrátili kluci, domluvili jsme se, že využijeme času a dáme si lanové překážky ještě jednou. Někdo šel na obří houpačku, někdo na volný pád. Výlet se blížil ke konci, nezbývalo než sbalit věci a vydat se zpět na vlak.

Určitě to byl nejlepší školní výlet na světě. Všichni si to moc užili, takže fajn :) (Míša, 6.C)

Adopce na dálku

Uganda – Východní Afrika srpen 2015

Milí přátelé,

zdravím vás. Jak se daří? Jak se mají vaši přátelé a rodina? Já se cítím fajn, i když jsem měla před měsícem malárii. Byla jsem v nemocnici, kde mě vyléčili.

Zvládla jsem dobře závěrečné zkoušky na základní škole a začala jsem studovat střední školu, která se jmenuje Majja Education Centre. Nachází se na pevnině, a tak spím ve škole. Setkávám se tady s mnoha novými věcmi, jako jsou kamarádi, učitelé, nové předměty a nové prostředí. Od učitelů a sociálních pracovníků získávám informace z domova.

Tohle je druhé pololetí ve škole a skládáme zkoušky. Bylo zde také zorganizováno setkání pro rodiče a děti. Moc jsme si to užili, protože naši rodiče nás ve škole navštívili.

Milí přátelé, jaké byly u vás Velikonoce? My jsme je měli pěkné, protože jsem jela zpět na ostrov a užila jsem si je doma.

Pozdrav všem, přeji vše nejlepší. Jsem vaše kamarádka.

Resty

Pomáháme v Ugandě

Ahoj všichni školáci a školáčky, jak jistě víte, projekt Adopce na dálku, pořádaný Arcidiecézní charitou Praha, na naší škole pokračuje.

V našem školním Senátu jsme se rozhodli další (pátý) rok podporovat patnáctiletou ugandskou dívku Resty Nankingu, která postoupila do prvního ročníku střední školy. Potřebujeme Vaši pomoc při vybírání ročního příspěvku, činícího 7.000 Kč. Peníze vybírá do 31. 5. 2016 v kanceláři 2. stupně školy paní Vítová.

Senát ZŠ Dobřany

Slovinci na závěrečném koncertě?

Dne 22. 6. 2015 vystoupili žáci ZUŠ J. S. Bacha na závěrečném žákovském koncertě v Měšťanské besedě. Koncert začal dětskou operkou „O Budulínkovi“. Po operce si tanečníci zatancovali na taneční choreografii „Svaté Lucie“. A když se dotancovalo, přišli na řadu i solisté a komorní hry. A konečně přišel na řadu Vozembach, ale malý. Následovali zase tanečníci, Kelti a konečně velký Vozembach. 😊 K tomu všemu jsme pokřtili nové kroje, které jsme měli jako premiéru už na Moravě v celostátním kole, kde jsme vystoupili se známými melodiemi jako „Plzeňská věž“, ovšem se slovy, které jsme si sami vytvořili. Po nás si zahrál dětský orchestr. No a přišlo to, na co jsme se všichni celý ten koncert těšili. Tím byl Tamburašský orchestr ze Slovinska. Byli super. Za mě nejlepší číslo celého koncertu. Samozřejmě všichni jsme hráli krásně. A již tradičně byli oceněni nejúspěšnější žáci školy. A můj dojem? Jeden z nejhezčích koncertů, kterému dodali šňávu právě Slovinci. 😊 (Adé, 7.C)

Tip na cyklovýlet

O prázdninách jsem podnikl zajímavý cyklovýlet na Šumavě. Trasa začíná v Sušici a vede podél řeky Otavy. Šest kilometrů dlouhý úsek Otavské cyklistické stezky vede při řece Otavě do Dlouhé Vsi. Tento úsek není náročný, vede lesem po rovině, hravě ho ujedou i děti. Během cesty uslyšíte zpěv ptáků, třeba uvidíte i sojku. Po třiceti minutách dojedete do Dlouhé Vsi, kde si můžete pochutnat na výborné domácí zmrzlině. Ochutnal jsem meruňkovou a byla moc dobrá. Dále pokračujete, ujedete čtyři kilometry a po asi dvaceti minutách dojedete do Annína. Je to šumavská osada, kde dříve byla sklářská huť. Zde je možné navštívit sklárnu a galerii. Dozvíte se, jak se vyráběly a brousily skleněné vázy, číše, poháry, ale i vánoční ozdoby. Vstup je 10 Kč pro děti a 20 Kč pro dospělé. Na památku si můžete koupit skleněné výrobky. Další zajímavostí u Annína jsou vojenské bunkry. Najdete je 100

metrů od autobusové zastávky. Tyto předválečné objekty lehkého opevnění sloužily naší armádě. Jejich zelenohnědá barva zapadá do lesního porostu, a proto musíte mít oči na „štopkách“, abyste je zahlédli. Potom už byl čas vrátit se zpět do Sušice. Výlet se mi moc líbil. Zajedťe se tam také podívat. (Lukáš, 6.B)

Co se děje na hradě, když pán není doma

Poslední pátek o prázdninách jsme navštívili vodní hrad Švihov. Konala se tam noční oživená prohlídka hradu. Nevěděli jsme, co nás čeká, a byli jsme moc překvapeni. Na hrad jsme přijeli v sedm, a protože jsme měli do začátku prohlídky ještě čas, prohlídli jsme si různé kostýmy, zbraně a modely papírových hradů a zámků. V osm hodin začala prohlídka hradu s panem průvodcem. Na nádvoří nás začal pan průvodce seznamovat s hradem, když v tom mu někdo skočil do řeči. Byl to samotný pán hradu, pan Půta. Slíbil nám, že nás provede hradem a ukáže nám, co se děje na hradě, když není doma. Skrýval se za maskou ptáka, aby ho jeho poddaní nepoznali. Spolu s ním a panem průvodcem jsme prošli celý hrad. V první části byl otráven purkmistr. Celá prohlídka byla o tom, že jsme museli vyřešit, kdo ho otrávil. V podzemí hradu Švihov jsme navštívili alchymistickou laboratoř, kde falešný italský alchymista místo lektvarů páčil slivovici. Tento alchymista připravil i jed, kterým se otrávil purkmistr. Seznámili jsme se i s Půtovým synem Václavem, do kterého se zamilovala služka Doubravka. Prohlídka končila v tanečním sále, kde jsme viděli taneční umění paní hradu. Tady jsme zjistili, jak to bylo s vraždou purkmistra, a pán hradu Půta se skácel. Neunesl to, co se děje na hradě, když on není doma. Tento výlet se nám moc líbil, protože to nebyla jen obyčejná prohlídka hradu, ale velice zajímavé a legrační divadelní představení. (Naty, 6.C)

